

Julia Christina Nyberg

En helgdagsafton

Ingår i Nyberg, Julia Samlade Dikter af Euphrosyne, tredje delen, Stockholm, 1842

En helgdagsafton är en liten moralitet. I centrum står Anders som nyligen frisläppts från fängelset. Under tiden som Anders suttit inne har hans bror tagit hans arvslott i tron eller förhoppningen om att han skulle avrättas. Anders blir frisläppt men då har hans bror dött och arvslotten gått vidare till hans lille son Arvid. Efter några otäcka scener lovar en präst att se till att Anders får sin rättmätiga arvslott.

[– Läs mer om verket här](#)

Tillgängliggjord i samarbete med Dramawebben.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Dramawebben och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/NybergJC/titlar/EnHelgdagsafton/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb99920407-faksimil>

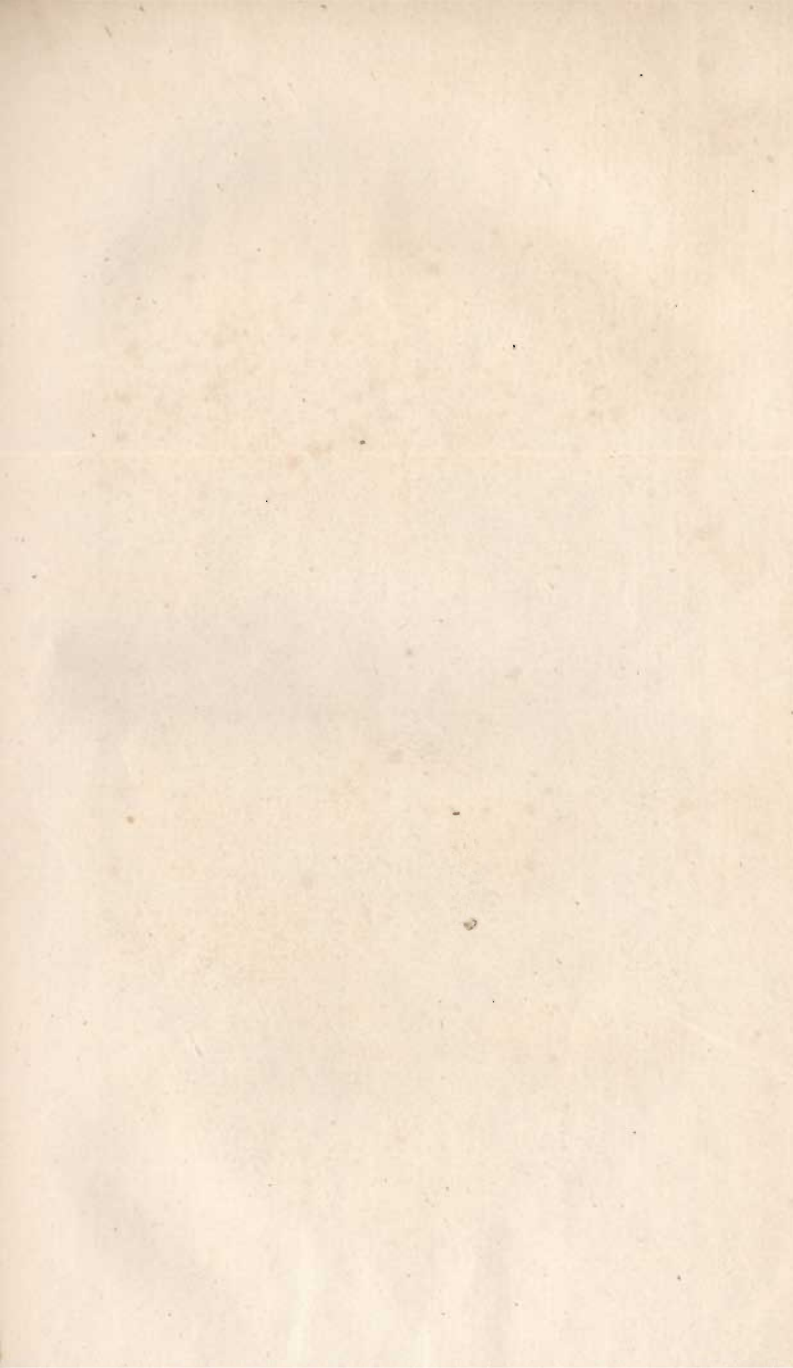
STOCKHOLMS
UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

ML

EJ HEM

STOCKHOLMS
BIBLIOTEKET
UNIVERSIT

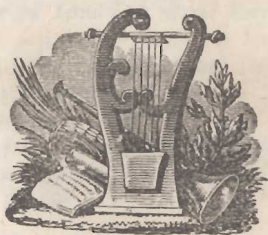

NYA DIKTER

AF

EUPHROSYNÉ.

TREDJE BANDET.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS L. J. HJERTA,
1842.

NYADIKTER

NYADIKTER

NYADIKTER

STOCKHOLM
TRYCKT HOS J. A. HENRY
1842

	Sid.
<i>Till min man</i>	1.
<i>Beduin-Flickan. Scen ur Öknen</i>	3.
<i>En Helgdagsafton</i>	27.
<i>Finngubben och Skatboet. Sann händelse</i>	30.
<i>Till Biskop Wallin på Olofsdagen 1832</i>	38.
<i>I en ung Flickas Album</i>	60.
<i>En Minnesblomma vid Elof Jedeurs graf</i>	61.
<i>Ögonspråket</i>	63.
<i>I Lianas Album</i>	65.
<i>Christina till Monaldeschi, vid Fontainebleau</i>	66.
<i>Åxplockerskan</i>	69.
<i>Den Skeppsbrutne. En Skärkarts dödsbekännelse</i>	71.
<i>Den Älsktige Skalden</i>	76.
<i>Mormors Robe, eller ett Original i Åminnelse</i>	78.
<i>Hjertats Echo</i>	82.
<i>Mårten och Bolands-Flickan. Norrlandsbilder</i>	84.
<i>Naturbilder</i>	88.
<i>Tank-Lekar</i>	92.
<i>Den Ende</i>	104.
<i>Enslingens Vårblommor</i>	105.
<i>Runor vid Carl Rappes Graf</i>	107.
<i>Kärleksvisa</i>	110.
<i>Poeten Kär. Visa</i>	112.
<i>I Artisten Palms Stambok</i>	113.
<i>Kontrasterna, Mor och Dotter. Vexelsång</i>	116.
<i>Friären. Bättre sent än aldrig</i>	120.
<i>Ett nygift Par på Landet (à demie Fortune)</i>	123.
<i>Min Hydda</i>	126.
<i>Dalkullan vid sin Utvandring 1833</i>	128.
<i>Maria Stuarts Farväl</i>	131.
<i>Kärlekens Symbolik</i>	134.
<i>Natursången från Zillerdalen</i>	136.
<i>Sångarens Vansinne</i>	138.
<i>Mitt Hjertas Roman</i>	140.
<i>Jag Undrar</i>	142.
<i>Den Första Kärleken</i>	145.
<i>Adoratören, eller så bör han vara</i>	147.
<i>Hymens Thermometer i frågor och svar</i>	150.
<i>Ack, ljusva Tid! eller Tants Lekar</i>	152.
<i>Pensions-Flickorna</i>	157.
<i>Ett Blad ur Axel Raabs Minneskrans</i>	161.
<i>Vid ett Barns Död</i>	163.
<i>Egendomsherren. Porträtt</i>	165.
<i>Vid en Nattvardsgång</i>	168.

	Sid.
<i>Bönens Tårar</i>	170.
<i>Jordens Himmel</i>	172.
<i>Till mitt Hjertas Genier</i>	174.
<i>Ole Bull</i>	177.
<i>Favoritskap, eller Sagan om Silkes-Missan</i>	178.
<i>Källan i Ökenen</i>	181.
<i>En Suck till Skyarne</i>	183.
<i>Naturens Toner, eller de begge Englarne. Vexelsång</i>	185.
<i>Gossarnes Kärlek</i>	191.
<i>Svansången</i>	193.
<i>Naturen och Evangelium</i>	193.
<i>Annan Tid, andra Seder, till en Barndomsvän</i>	197.
<i>Menniskoögat</i>	200.
<i>Musikens Trollmagt</i>	202.
<i>Suckar vid Gräscen</i>	204.
<i>Trollspegeln</i>	206.
<i>Solbruden</i>	207.
<i>Fogelnästet. Till en Mor</i>	210.
<i>Till en Lustrandrare. På resan till Södern</i>	212.
<i>Recept och Sympathi-Kur</i>	213.
<i>Arrangeuren</i>	217.
<i>Den Stackars Fidèle</i>	220.
<i>En Optimist, efter Naturen</i>	223.
<i>Sångarkungen. Legend</i>	225.
<i>Vid Nicanders Graf</i>	228.
<i>Gubben, Blomsterälskare</i>	230.
<i>Lilla Fogeln</i>	232.
<i>Tresaldighets-Afton</i>	234.
<i>Lysning efter en Rymmare</i>	236.
<i>Ett Tête-à-Tête, efter Naturen</i>	238.
<i>Gökvisa</i>	240.
<i>Älskaren in Dupplo. Till en ung Flicka</i>	243.
<i>Den Ångerfulle. Till sin för detta Älskarinna</i>	245.
<i>Flickornas Vänskap</i>	247.
<i>Elabrasan</i>	249.
<i>Lindnäs. Landskapsmålning</i>	251.
<i>Till en Genre-Målare</i>	253.
<i>Backstu-Gumman</i>	256.
<i>Herr Gabriel</i>	259.
<i>Wilhelms Porträtt</i>	262.
<i>Den lilla Fremlingen</i>	264.
<i>Till Emilie</i>	266.
<i>I ett Album, af de tusen tecknade</i>	268.
<i>Alfrid och Olivia</i>	269.

En Helgdagsafton.

(I en af Mälarens vikar synes en holme, der en enda stuga hägnas af sin täppa och körsbärslund. En flaggstång står längst ner vid stranden. Midt öfver sjön ligga kyrkan och prestgården.)

FN FISKARE. *(I sin båt.)*

Ingen fångst i dag. Jag fruktar,
Att i qväll den bleka hungern
Blir min sängkamrat. Men hvar
Finner du en bädd? I mörka
Skogen, eller öde ladan.
Nå, likgodt! — Hvert djur på marken
Sörjer för sitt lif och söker
Efter rof, och vet att skaffa
Sig en kula. Så gör äfven
Fiskar-Anders. Minsta fura!
Se, vid holmens strand der borta
Leker stemmet tusentals,
Glittrande som drakens silfver!

(Ror till norra sidan af holmen, kastar ut sitt metspö och sjunger:)

Från böljornas skimrande salar
 Steg Necken vid elfsvarnens sten,
 I skuggan af vide och alar,
 Ur strömmande hvirfveln allen,
 Och stämde med lekande hand
 Sin harpa vid stjernornas brand;
 Och sorgligt kring blommande dalar
 Ljöd sången från strand och till strand:

»Kring jorden och böljande hafven
 Jag söker förgäfves en skatt,
 Lik perlan i djupet begrafven,
 Lik stjernan i sorgernas natt,
 Dig, kärlek, i dödliga bröst!
 O, väl fick jag sången till tröst;
 Men löst blir den fjettrade slafven
 Dock först af din heliga röst!

Bland fallna och klagande andar,
 Som jorden och hafven bebo,
 Min stämman med vågen jag blandar,
 Att vinna, o kärlek, din tro!
 Dock aldrig ur dalarnes vår
 Ett samljud till enslingen när!
 Förstummad, när dagen sig randar,
 I djupet jag sörjande går.

Neckrosorna blomma på vågen
 Kring strändernas löfvade tjäll;
 Men fåfängt den silfrade bågen
 Bekrausas i rodnande qväll.

Till domen min harpa jag rör,
 Hvars klagan i böljorna dör;
 Ty aldrig med längtande hågen
 Ett älskande hjerta jag hör!

EN GOSSE (*om sex år står ofvan stranden på en klipphäll*).

Säg mig, hvem är Necken, Anders!

FISKAREN.

Jo, han är en speleman,
 Som i djupet har sin boning,
 Genomskinlig som ett glas,
 Der båd' stjernor, sol och måne,
 Liksom gnistrande juveler,
 Kläda väggar, golf och tak
 Och ur tusen speglar stråla.
 Och hans trädgård, ack, så präktig,
 Kom och se! Hvar enda gångstig
 Är belagd med perlmosnäckor
 Och af guldsand strödd. Derinne
 Tvinnar han af menskohår
 Sina strängar. Harpans bäge
 Är af hvita menskoben;
 Derför klingar hon så sorgligt.
 Ja, om du vill titta ner
 Länge stirrande i djupet,
 Skall du icke längre trifvas
 I din gamla stuga, ensam
 Med din mormor. Stackars arma
 Två enstöringar på holmen!

Kom till mig i båten ner
Och du skall besanna sagan.

GOSSEN.

Du vill narra mig... och mormor
Tycker inte om att Arvid
Råkar Anders.

FISKAREN.

Kycklingen

Af den gamla hönan lärt
Kackla, liksom alla andra,
När jag från min bättringsort
Kommer hem och finner ingen
Enda öfrig af min släkt,
Utom dig, som ofödd var
Då jag for. Men vet, din far
Var min styfbror, tog min brorslott;
Ty han trodde visst jag skulle
Bli ett hufvud kortare.
Nu han törstar icke mera
I den djupa fulla vågen
Efter andras arfvedel.
Ingen känner mig. Hvar enda
Sockenbo på dörrn mig visar
Bort om qvällen. Är du äfven
Rädd för mig?

GOSSEN.

Äh, inte rädd... men...

FISKAREN.

Hvilket men?

GOSSEN.

Jo, mormor säger,
 Att du lärt så mycket ondt
 Uti fängelset af andra
 Fångar; men jag lyssnar gerna
 När på sjön du sjunger, Anders!
 Hu, så bister du ser ut.

(Springer bort.)

FISKAREN.

Gå, din byting! fast jag är
 Allas visa, kan jag sjunga
 Dig till sömns en gång; och ve
 Den fördömda gamla hexan,
 Pojkens mormor, som förvägrat
 Mig en fristad i den stuga,
 Der jag föddes! Ack, så treflig
 När i fönstret balsaminen
 Sina röda blommor bar,
 Och salvia och lavendel
 Doftade från kryddgårdssängen,
 Som, i hägn af körsbärslunden,
 Vid den södra sidan står,
 Blommande i vårens fägring.
 Här mot nordan hvälfver stranden
 Mossklädd håll, bevext med småskog,
 Dvärgtall, enbärbuskar, hagtorn.
 Och på kullen står allena
 Än den gamla eken qvar,
 Der så mången gång jag klättrat
 Upp och skådat öfver viken,
 Längtande i verlden ut!

Men — hvad har jag vunnit? Jo,
 Blott för fattigdomens söner
 Smider magten sina bojor,
 Bygger fängelser, som höga
 Slott, och artigt nog derinne
 Mättar jägarn hunden, fjettrad
 I sin kedja.... Nå, ett husrum
 Är ju lätt att få? — Likgodt!
 Jag vill se mig om för egen
 Räkning mellertid och smyga
 Obemärkt med lätta åran,
 Som en and igenom vassen
 För att rycka upp en rot,
 Som i vägen står.... den saken
 Är ett lekverk.... Öfverallt
 Är af videbuskar stranden
 Skyld, der vill jag dölja mig.
 Skall jag hungra eller frysa
 Nästa vinter mig till döds?
 Nej, min buse, sjelfva lagen,
 Skall ej längre stänga mig
 Ifrån hus och hem på holmen!

(Rör bort genom vassen.)

(Den lilla gossen med sin mormor vid holmens södra strand.)

GUMMAN *(med en skära).*

Nu är tid att som en myra
 Samla sitt förråd. Jag måste
 Passa på och skära sjögräs,
 Som är godt till vinterfoder
 I sin första, späda brodd.

GOSSEN.

Ack, om Arvid kunde hjälpa
Gamla mormor, som i vattnet
Måste vada.

GUMMAN.

Mången kaka
Får du äta först mitt barn;
Men jag tackar Gud, att aldrig
Du har somnat hungrig in
Vid min sida.

GOSSEN.

Kon och geten
Ge oss mjölk, och mormor binder
Gröna qvastar, hvita vispar,
Och får pengar eller mjöl
Uti prestgåln. Arvid får
Hjelpa dig att plocka smultron,
Hela skäppan full, och följa
Öfver sjön i helgdagsrocken
Och sin nya halmhatt.

GUMMAN.

Länge

Kan det dröja innan bären
Mogna; nyss har smultronblomman
Öppnat sina blad.

GOSSEN.

I morgon
Är ju söndag, mormor?

GUMMAN.

Ja,
 Gudskelof! det är den enda
 Högtid för oss fattigt folk
 Att, när veckans arbetsdagar
 Äro slutade, få samlas
 I Guds hus och gläda oss
 Åt de andligt goda gåfvor,
 Som vår pastor åt betryckta
 Hjertan ger.

GOSSEN.

Han är så snäll,
 När han vänligt från min panna
 Stryker håret bort och ber
 Mig se upp.

GUMMAN.

Ja, bondblyg är du,
 Stackars barn, så ensligt uppfödd
 Här på holmen hos din gamla
 Mormor, utar far och mor,
 Utan syskon.

GOSSEN.

Ack, om Arvid
 Hade svalans snabba vingar!

GUMMAN.

Redan börjar oros-fogeln
 I ditt hjerta röra sig.
 Men är gossen snäll, han kan

Hjelpa mig att samla flottved;
Se, på torra sanden ligga
Stora fång.

GOSSEN.

Oh, vi behöfva
Ingen ved om sommarn.

GUMMAN.

Kommer
Icke vintern ock en dag?

GOSSEN.

Det är långt till den. Nu vill
Arvid leka; men jag äger
Ej en enda leksak.

GUMMAN.

Jo,
Du har bark till båt, och grankott
Till båd' kor och får; du sätter
Fötter under dem och stänger
In din lilla hage.

GOSSEN.

Mormor
Måste hjälpa mig att slöjda
Båten färdig. Lägg bort skäran
Och arbeta icke mer.
Det är helgdagsafton!

GUMMAN.

Ja!
Låt oss hvila här i skuggan

Under körsbärsträdets krona.
 Se, hur vackert aftonsolen
 Ger de hvita blomsterklasar
 Rosens färg. Oxläggan doftar
 Ljufligt. Sippan sofver re'n
 På sin tufva.

GOSSEN.

Sjung för Arvid,
 Medan du med knifven täljer
 Båtens mast; se'n skall du sömma
 Nya segel.

GUMMAN.

Hvilken visa?

GOSSEN.

Jo, om blomstren, hur de likna
 Små Guds barn; — men inte psalmer,
 Ty der talas blott om döden,
 Och om korset, och hur Christus
 Lidit. Då vill Arvid gråta.

GUMMAN (*sjunger*).

Med barndomens strålände öga
 Står blommornas talrika släkt,
 Och niger för solen den höga
 I vindarnes smekande fläkt.

Hvad offer ur doftande skålar,
 Från ängarnes skimrande prakt,
 Till den, som i gyllene strålar
 Den duken med färger belagt!

Af klaraste perlor ett smycke
 Han ger sina älsklingar små.
 Fast stumma de föddes, så mycke'
 De prisa hans allmagt ändå.

Guds barn äro blommorna like;
 De falla i oskuldens tid,
 Att evigt i himmelens rike
 Få drömma om kärlek och frid.

GOSSEN.

Hör! Det klämtar.

GUMMAN.

Klockan kallar
 Oss till bön. Barn, låt oss bedja,
 Nu går Herrans sabbath in.
 Och det är liksom naturen
 Firade den helga stunden
 I sin hvilas ljufva ro.

(Lutar sig ner i bön.)

Allt är så lugnt och stilla,
 Blott aftonklockan hörs.
 Min själ från jordens villa
 Till ljusa rymder förs,
 Der vännen, hädangången,
 Får i Guds rike bo
 Och sjunga segersången
 I frid och sabbathsro.

GOSSEN.

Skall mitt ansigte jag skyla
 Som du gör?

GUMMAN.

Nej, barn, se upp
Till din Gud med klara ögon!

GOSSEN.

Får jag honom se? Hvar är han?

GUMMAN.

I sol'n, i daggens droppe,
Du ser hans blick, så ren!
Hur mycket mer deroppe
Han ser sitt återsken
I hjertan, christligt fromma,
Som bedja: »Fader min,
Må som ett barn jag komma
Uti din himmel in!»

GOSSEN.

Bed ej längre. Se! hur många
Segel fara oss förbi;
Men här landar ej en enda
Båt, om icke Fiskar-Anders
Lägger till. Men han är ständigt
Vresig.

GUMMAN.

Nå, hvad säger han?

GOSSEN.

Jo, att mormor nekat honom
Hus för natten i den stuga,
Der han föddes.

GUMMAN.

Det är sannt;
 Men hvad skall jag arma göra?
 Släppa ulfven in bland fåren.
 Nej, det goda sädet skulle
 Han i ogräs byta bort.
 Likväl har jag icke handlat
 Christligt, som en husvill man
 Vist på dörren. Nå, jag vill
 Bjuda honom hit i morgon
 Uppå söndagsmiddag.

GOSSEN.

Hu!

Skall vid samma bord jag sitta?

GUMMAN.

Var ej rädd, mitt barn! En gång
 Har ju Herren sjelf på jorden
 Spisat ibland syndare.

GOSSEN.

Men han skrämmar mig och säger,
 Att han är min enda släkting
 Om du dör, och att du inte
 Lefver länge; ty han hör
 Ugglan från vår skorsten ropa
 Midt i natten.

GUMMAN.

Stackars Arvid!
 Utan mig du vore hjälplös,

Ensam qvar. Ja, himlen vet
 Med hvad rätt den arme Anders
 Påstår, att din far ej lemnat
 Honom lösen; ty han satt
 Uppå fästning många år.
 Jag derom vill fråga pastorn,
 Som näst Gud är mitt beskydd.
 Men det är dock tid att lära
 Dig en sak; i fall jag skulle
 Sjukna, skall du hissa flaggan
 Upp på stängen, se, det går
 Lätt och fort. Jag måste öka
 Snörets längd, så att du kan
 Fatta tag deri.

GOSSEN.

Jag klifver

Upp på sten.

GUMMAN.

Nej, barn, du faller

Ner i sjön.

GOSSEN.

Nå, låt mig se
 Flaggan då, och låt den blåsa
 Kring i vinden.

GUMMAN.

Nej, då skulle
 Pastorn på den andra stranden
 Tro att nöden stod för dörren,

Och han skulle genast skynda
Öfver viken.

GOSSEN.

Hvarför skulle
Pastorn komma?

GUMMAN.

Jo, det var
Så ett aftal, då jag följde
Med din mor, mitt sista barn,
Öfver sjön till kyrkogården.
Då när pastorn hade jordfäst
Hennes stoft, han sade vänligt:
»Stackars arma! måg och dotter
Har du mistat, ensam qvar
Med ditt barnbarn, som i vaggan
Hjelplost hvilar. Låt en annan
Enka flytta in till dig.» —
Men jag sade: »Gode pastor,
Endast fattigdomen ville
Dela sådan boning, skild
Ifrån menskor, när det stundom
Hvarken brister eller bär
Öfver sjön att färdas. Större
Skulle hjälplösheten bli.
Holmen föder blott en enda
Ko, och täppan liten är.»
Pastorn sade: »Nå, i nödfall
Kan du hissa flaggan upp,
Som din måg, den kække båtsman,
Lemnat som ett minne qvar,

Och då ser jag från mitt fönster,
Att du kallar mig till bistånd,
Råd och dåd i farans stund.»

GOSSEN.

Aldrig såg jag flaggan svaja.

GUMMAN.

Nej, ty du var sjuk. Jag tordes
Inte lemna dig i stugan
Ensam, kämpande emellan
Lif och död; men när jag höjde
Flaggan upp, så mången gång
Tog då pastorn sjelf sin åra,
Rodde öfver sjön och kom
Hit med hjälp och läkdom. Alla
Somrar kommer han och ser
Till oss arma.

GOSSEN.

Ser du solen
Gömmer sig i svarta moln,
Kantade med guld och rosor.
Ack, så grannt i taket, mormor!

GUMMAN.

Molnen båda regn och åska
Innan kort. Jag måste gå
För att mota kon och geten
Under tak. Kom, Arvid, kom!

GOSSEN.

Nej, låt Arvid plocka elggräs
Hela hatten full, att strö

Uppå golfvet, när i morgon
 Vi till kyrkan ro. I stugan
 Är så mörkt och varmt; men ute
 Är det svalt och ljust ännu,
 Som en dag.

GUMMAN.

Men var ej länge,
 Och gå stranden ej för nära.

(Går.)

GOSSEN.

Oh, nej ingen fara! Arvid
 Vet nog akta sig. Nu är
 Mormor borta för att leta
 Rätt på kon, som går på andra
 Sidan holmen. Mig i hågen
 Leker flaggan, just för mormors
 Egen skull, i fall hon sjuknar
 Eller dör. Ack, då får Arvid
 Liksom Anders gå att söka
 Hus om qvällen, som han sällan
 Får; ty alla äro rädda
 För han lidit straff, och därför
 Får han ingen tjänst.

(Klättrar upp på sten, och ser sig omkring.)

Han syns

Inte till i qväll med båten,
 Som han lånat har i kyrkbyn
 Och med hälften af den fisk,
 Som han får, betalar. Alla
 Barnen bli förskräckta, springa
 Undan när de honom se.

Hoppsan! det gick bra att komma
 Upp på sten. Der nedanför
 Ligger mormors båt förutan
 Åror, läst. Nu har jag snöret
 Löst, och flaggan skall jag veckla
 Ut, det går. Hojoj, Hojoj!
 Ropa sjömän. Ack, så roligt
 Blå och gula vimpeln fladdrar
 Kring i vinden, redan hunnen
 Upp i toppen! Nu jag binder
 Snöret fast, och se'n på fyra
 Fötter ner. . . . Aj! aj!

(I detsamma sträcker sig en hand upp bakom sten, fattar i gossens fot, och han störtar i sjön.)

FISKAR-ANDERS.

Jo, plaska
 Nu, din sjökalf! Inte första
 Gången plånar böljan ut
 Spåret efter Fiskar-Anders.

(Ror bort genom vassen).

GUMMAN (återkommer.)

Arvid, kom! Hvar är du? Svara!
 Göm dig inte, barn, och lek
 Med din mormor. Men hvem klagar
 Nerom sten? O, Gud! han fallit
 Ner i sjön; men håller sig
 Fast i båtens kant. . . . O, tröttna
 Ej, min gosse, mormor skyndar
 Till din hjälp. . . . Jag sluter dig
 Åter i min famn.

(Hon sätter sig med gossen i knä under en körsbärsbuske.)

O, sansa

Dig, min Arvid! . . . Blott jag får
Hemta krafter skall jag bära
Dig i varma stugan. Tala,
Har du stött dig illa?

GOSSEN.

Bröstat

Emot årtinn. . . . Anders ryckte
Mig från sten i sjön.

GUMMAN.

O, Gud!

Dig förbarma! — Blodet strömmar
Ur hans munn, och andedragen
Bli allt kortare. Hans ögon
Se mig ej, till hälften slutna.
Männ' han sover? . . . Nej, den kalla
Bleka döden kommer. . . . Herren
Gaf och Herren tog. O, Gud!
Låt din tjenarinna fara,
Efter slutadt värf, i frid!
Tag hans ande, ren, oskyldig,
I din herrlighet, och må
Du af späda tungor prisas!
För en ringa penning är
Han, som du, förrådd och mördad.
Allt är slut. Mitt hufvud svindlar.
Jag är trött, och döden är
Mig välkommen. Maka, barn,
Samtid, alla gått förut

Till min fader. . . . Med det sista
Bandet, brister ock mitt hjerta.

*(Hon nedfaller sanslös vid gossens sida. En båt nalkas,
och en medelålders prestman stiger i land.)*

PASTORN.

Stackars enslingar! Ej mer
Mig den gamla fryntligt helsar
Uppå stranden. Säkert är
Af sin krämpa första gången
Hon i stugan stängd, och mig
Har hon kallat, såsom förr,
Till sitt bistånd. Men här hvilar
Hon med gossen, delande
Barnafridens lugna sömn.
Solens sista stråle leker
Öfver barnets runda kind,
Öfver ålderdomens tärda
Bleka drag. Dock, hvarför sofva
De med öppna ögon?

(Fattar deras händer.)

Gossen

Kall och stel, och gräset fuktadt
Af hans blod. Den gamla lefver
Med ett anlete i drömmen,
Som förklaradt. Dock jag måste
Väcka henne upp till känslan
Af sitt qual. Mor Anna! vakna,
Se din själasörjare
Vid din sida, för att trösta
Dig, och styrka ge med ordets
Helga kraft.

GUMMAN.

O, skön är jorden
 I all vårens prakt; men ringa
 Mot den syn, hvars herrlighet
 Uppenbaras för min själs
 Inre öga. — Himlen öppnar
 Sig i klarhet öfver klarhet,
 Och från ljusa höjder strålar,
 Med en solring kring sin panna,
 Verldens frälsare. Så log
 Han på Tabor. Se! han sänker
 Sig allt närmare till jordens
 Region, der anderiket
 Har sin första gräns. Han slutes
 I en krets af mindre, större
 Barn, som nyss ur dödens slummer
 Vaknat; hvart och ett är fördt
 Af sin lefnadsengel. Herren
 Står allena i mångdubbla
 Ringen, spridande med sträckta
 Händer lifvets nya ljus
 Till de späda hjessor ner,
 Dem välsignande, som fordom:
 »Låter barnen till mig komma,
 Hörande Guds rike till!»

Men ett enda barn står fjerran,
 Vill ej nalkas himlayännen
 Spörjande: »Hvi dröjer du?»
 Barnet uppå afstånd höjer
 Båfvande sin röst: »O Herre!

Det är godt hos dig att vara ;
 Men jag längtar dock till henne,
 Som har offrat åldrens sista
 Krafter till min vård. O gif
 Åt min tanke fjärilns vingar,
 Att hon synligt bringa må
 Ifrån dig ett himmelskt budskap
 Till min vän.» — Ja, ske din vilja!
 Bjuder Herrans röst. Men re'n
 Är den helga syn försvunnen.
 O, hvar är jag? Dödens mörka
 Trånga dal mig innesluter.
 Men der borta uppgår snart
 Lifvets nya morgonrodnad.

(*Vaknar.*)

PASTORN.

Lycklig du, som så kan drömma
 Dig i himlens glädje in!

GUMMAN.

Har jag drömt? Nej, gode pastor,
 Salighetens milda fläkt
 Mig omsväfvar. Arvid kommer
 Till min dödsbädd ner. Ja, se
 Fjärilarne tre, med dubbla
 Vingars par, som gunga sig
 Uppå körsbärsqvistens hvita
 Blomsterklase. . . . Himmelsblå
 Är min Arvids dräkt. Den andra
 Fjäriln är hans lefnadsengel,
 Klädd i höppets rosenrödt.

Men den tredje — se, med svarta
 Glänsande och perlbeströdda
 Vingar, hur han sänker sig
 Till min hjessa, — det är dödens
 Engel, som med fridens milda
 Budskap kommer. O, nu först
 Har jag lärt hur outsäglich
 Kärlek drager själ till själ;
 Ty den utgör, Gud! din himmels
 Salighet.

PASTORN.

Men har du ej
 Någon jordisk önskan öfrig,
 Att mig anförtro?

GUMMAN.

En enda.
 Må den arma Anders, husvill
 Och förskjuten, få sin arfslott
 Åter, om det är hans rätt.
 Under Herrans dom allena
 Vare syndaren, som brutit
 Har min telning, frisk och skön!
 Bjud de onda magter vika
 Ur hans hjerta. Jag förläter!

(Dör.)

PASTORN.

Så en christen hädanfare,
 I sitt hjerta lugn och säll!
 Och af Gud välsignad vare
 Så hans sista sabbathsqväll!

